

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **Mgr. K. K.**
bytem X
zastoupen zmocněncem JUDr. L. K., bytem N. č.p. 194/4, P. 6

proti

žalovanému: **Ministerstvo obrany ČR, odbor sociálního zabezpečení**
se sídlem náměstí Vršovická 1429/68, 101 00 Praha 10,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2018, sp. zn. 234043/VP-27/OP,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, následně postoupenou Městskému soudu v Praze, domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byly zamítnuty jeho námitky proti rozhodnutí Odboru sociálního zabezpečení Ministerstva obrany (dále jen správní orgán I. stupně) ze dne 6. 3. 2018, sp. zn. X, jímž byl žalobci dnem 1. 1. 2018 podle nařízení vlády č. 343/2017 Sb., o zvýšení důchodů v roce 2018 (dále jen „nařízení vlády 343/2017 Sb.“), ve vazbě na § 137 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání (dále jen „zákon o vojácích z povolání“) zvýšen výsluhový příspěvek o 1,75 % o 373 Kč měsíčně, na celkovou částku 21.673 Kč měsíčně, a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

2. Žalobce v žalobě též uvedl argumentaci, pro kterou má za to, že má být osvobozen od soudních poplatků z podané žaloby, pro kterou míní, že je Městský soud v Praze místně nepřislušný k projednání jeho žaloby, a rovněž se domáhal přerušení soudního řízení a předložení návrhu na zrušení § 137 zákona o vojácích z povolání Ústavnímu soudu ČR.
3. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalobce podal dne 1. 3. 2018 u správního orgánu I. stupně žádost o vydání rozhodnutí o úpravě (zvýšení) výsluhového příspěvku od 1. 1. 2018 v souladu s § 86 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“). Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobci ode dne 1. 1. 2018 zvýšen výsluhový příspěvek o 1,75 %. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky, v nichž požadoval, aby byl jeho výsluhový příspěvek zvýšen od 1. 1. 2018 o 3,5 % tak, jako byly podle nařízení vlády 343/2017 Sb. od téhož data zvýšeny důchody z důchodového pojištění.
4. K tomu žalovaný uvedl, že žalobci zanikl služební poměr vojáka z povolání dnem 30. 12. 2004 propuštěním podle § 18 písm. a) zákona o vojácích z povolání. Výsluhový příspěvek mu byl přiznán od 31. 12. 2004. V průběhu doby byl výsluhový příspěvek zvyšován podle § 137 zákona o vojácích z povolání stejným způsobem a ve stejných termínech, jako procentní výměra důchodů z důchodového pojištění podle zvláštních předpisů o zvyšování důchodů. Podle uvedeného ustanovení se výsluhový příspěvek zvyšuje stejným způsobem a ve stejných termínech jako procentní výměra důchodů z důchodového pojištění podle zvláštních předpisů o zvyšování důchodů, přičemž zvýšení výsluhového příspěvku činí polovinu procentního zvýšení důchodů z důchodového pojištění. Dle § 4 odst. 1 písm. b) nařízení vlády 343/2017 Sb. se procentní výměra důchodů přiznaných před 1. 1. 2018 zvyšuje od 1. 1. 2018 o 3,5 % procentní výměry důchodu, která náležela ke dni, od něhož se procentní výměra zvyšuje. Ke dni 31. 12. 2017 náležel žalobci výsluhový příspěvek ve výši 21.300 Kč, v souladu s § 137 zákona o vojácích z povolání mu byl od 1. 1. 2018 zvýšen o 1,75 % z částky 21.300 Kč, což činilo 373 Kč. Od 1. 1. 2018 tak náležel žalobci výsluhový příspěvek ve výši 21.673 Kč. Námitce, ve které žalobce požadoval zvýšení výsluhového příspěvku od 1. 1. 2018 o 3,5 %, žalovaný proto nevyhověl s tím, že zákon o vojácích z povolání jednoznačně stanoví, že výsluhový příspěvek se zvyšuje o polovinu procentního zvýšení důchodů, což k 1. 1. 2018 činilo 1,75 %. Konstatoval, že žalobce zcela v rozporu s platnou právní úpravou v podaných námitkách považoval prvostupňové rozhodnutí za rozhodnutí vydané ve věcech důchodového pojištění, přičemž se ale jedná o rozhodnutí ve věcech výsluhových náležitostí podle části osmé zákona o vojácích z povolání. Žalovaný dále odmítl požadavek žalobce, aby mu správní orgán I. stupně zvýšil základní výměru výsluhového příspěvku ve výši 2.700 Kč, neboť tento požadavek nemá oporu v platném právním řádu. Výsluhový příspěvek je zvláštní dávkou sociálního charakteru poskytovanou státem bývalým vojákům z povolání po skončení služebního poměru v závislosti na délce služby, dosaženém platu a důvodech zániku služebního poměru. Nejedná se v žádném případě o dávku důchodového pojištění, jak se mylně domnívá žalobce. Dávky důchodového pojištění upravuje zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Pouze na procesní postupy v řízení o výsluhových náležitostech se v souladu s § 142 odst. 4 zákona o vojácích z povolání vztahují postupy platné pro řízení o důchodech. Jelikož výsluhový příspěvek není důchodem, neskládá se jeho výše ze základní a procentní výměry. Jeho konstrukce je jasně upravena v části osmé zákona o vojácích z povolání. Otázkou povahy a charakterem výsluhového příspěvku se zabýval Nejvyšší správní soud a jednoznačně ve svých rozsudcích uvedl, že výsluhový příspěvek není důchodem z důchodového pojištění, ale

zvláštní dávkou poskytovanou jako určitou kompenzací náročnosti výkonu služby po uplynutí stanoveného počtu let ve služebním poměru. Proto je tato dávka upravena přímo zákonem č. 221/1999 Sb., nikoli zákonem o důchodovém pojištění. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2018, sp. zn. 6 Ads 32/2018, ve věci kasační stížnosti žalobce v řízení u Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 9 Ad 24/2015.

II. Obsah žaloby

5. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu. Tvrdil, že jím byla porušena Úmluva o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“), konkrétně její články 6 „*Právo na spravedlivý proces*“, 14 „*Zákaz diskriminace*“ a 17 „*Zákaz zneužití práv*“. Žalovaným bylo rozhodováno také v rozporu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 Sb., o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále jen „Nařízení č. 883/2004 Sb.“), které se vztahuje na veškeré předpisy v oblasti sociálního zabezpečení, tedy i na řízení ve věcech důchodového pojištění příslušníků ozbrojených sil podle hlavy šesté zákona č. 582/1991 Sb. Protože žádost o výsluhový příspěvek je žádostí vojáka z povolání o dávku důchodového pojištění podle § 110 jmenovaného zákona, je řízení o ní řízením ve věcech důchodového pojištění podle § 81 odst. 2 jmenovaného zákona. Žalobce odmítl tvrzení, že výsluhový příspěvek není důchod z důchodového pojištění, přičemž odkazoval na § 39 zákona č. 582/1991 Sb.
6. Žalobce žádal, aby soud řádně vyložil řízení ve věcech důchodového pojištění příslušníků ozbrojených sil podle hlavy šesté zákona č. 582/1991 Sb., pro které platí podle § 112 téhož zákona obdobně ustanovení hlavy druhé a páté, a to ve vztahu k řízení o výsluhovém příspěvku v návaznosti na § 39 a § 45 zákona č. 582/1991 Sb. Soudy dle žalobce nebyly dosud schopny správně rozlišit nárok na dávku náležející podle obecně platných právních předpisů o důchodovém pojištění (například starobní důchod) a nárok občana na dávku důchodového pojištění příslušníků ozbrojených sil – výsluhový příspěvek. Ten náleží podle zvláštního systému pro státní zaměstnance – příslušníky ozbrojených sil, který je zvláštním systémem sociálního zabezpečení, lišícím se od obecného sociálního systému vztahujícího se na zaměstnané osoby v ČR. Z těchto důvodů jsou příslušníci ozbrojených sil pojištění u správního orgánu zaměstnavatele, což je v případě žalobce Odbor sociálního zabezpečení Ministerstva obrany ČR. Právě ten rozhoduje o dávkách důchodového pojištění i výsluhovém příspěvku podle hlavy šesté zákona č. 582/1991 Sb., pro které obdobně platí ustanovení hlavy druhé téhož zákona. K výsluhovému příspěvku náleží základní výměra (dříve tzv. pevná částka), jak žalobce doložil dokumentem Oznámení o zvýšení důchodů podle zákona č. 183/1994 Sb. v roce 1994 s účinností od 1. 12. 1994.
7. Postup žalovaného a správního orgánu I. stupně, jímž byl žalobci zvýšen důchod – výsluhový příspěvek pouze o 1,75 %, když podle nařízení vlády č. 343/2017 Sb. činí zvýšení 3,5 %, je diskriminací a porušením čl. 4 Úmluvy. Tato diskriminace vyplývá jednoznačně z rozsudku Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ve věci Anton Bucheň proti ČR.
8. Žalobce upozornil na § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění a řízení dle § 142 odst. 4 zákona o vojácích z povolání, k tomu označil judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“). Uvedl, že podle zákona o důchodovém pojištění ve znění podle zákona č. 160/1995 Sb., kterým se mění a doplňují některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o důchodovém pojištění (poznámka soudu – zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém

pojištění dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), je výsluhový příspěvek považován za invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně.

9. Jak již bylo uvedeno shora, žalobce v žalobě uplatnil argumentaci, pro kterou má za to, že má být osvobozen od soudních poplatků z podané žaloby, pro kterou míní, že je Městský soud v Praze místně nepřislušný k projednání jeho žaloby, a rovněž se domáhal přerušení soudního řízení a předložení návrhu na zrušení § 137 zákona o vojácích z povolání Ústavnímu soudu ČR, neboť je ust. § 137 zákona o vojácích z povolání v rozporu s čl. 1 a čl. 30 LZSP a bodem 5 Nařízení č. 883/2004 Sb. Vzhledem k tomu, že nelze ust. § 137 zákona o vojácích z povolání pro rozpor s citovaným nařízením použít, navrhl ust. § 137 v současném znění zrušit a změnit je na následující *„Výsluhový příspěvek se zvyšuje stejným způsobem a ve stejných termínech jako invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně z důchodového pojištění podle zvláštních předpisů o zvyšování důchodů (odkaz č. 40) - § 67 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění.“* Žalobce proto žádal, aby soud řízení ve věci přerušil a předložil Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 137 zákona o vojácích z povolání.
10. Ve věci samé žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobce nesprávně chápe právní úpravu výsluhových náležitostí obsaženou v hlavě osmé zákon o vojácích z povolání. Zopakoval, že výsluhové dávky jsou dávky sociálního charakteru, které stát poskytuje s přihlédnutím k náročnosti služby vojáka, vojákům z povolání po skončení služebního poměru v závislosti na jeho délce, důvodech jeho zániku a výši dosaženého platu. Druhy dávek, podmínky nároku na ně a způsob jejich výpočtu upravuje právě část osmá zákona o vojácích z povolání. Žalobce mylně považuje výsluhový příspěvek za důchod z důchodového pojištění, z čehož se odvíjí veškerá jeho nesprávná tvrzení a závěry v žalobě obsažené. Správní orgán I. stupně postupoval v souladu s platnou právní úpravou, také žalobou napadené rozhodnutí je věcně správné.
12. Závěry žalobcem zmíněného rozsudku ESLP ve věci Anton Bucheň proti ČR nelze v žalobcově věci použít, neboť případy nelze stavět do jedné roviny. V případě Bucheň se jednalo o situaci, kdy zákon (č. 304/1993 Sb.) přímo stanovil, že pokud soudce vojenského soudu udělí souhlas s přidělením k určitému soudu, nepřísluší mu po dobu výkonu funkce soudce nárok na výplatu výsluhového příspěvku. V daném případě hodnotil ESLP nestejně postavení propuštěných vojáků a uzavřel, že úsilí při hledání zaměstnání není důvodem k ospravedlnění rozdílů mezi osobami nacházejícími se v obdobných situacích. To však není případ žalobce.
13. Žalobcovo tvrzení, že výsluhový příspěvek je považován za invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně, označil žalovaný za irrelevantní. Žalobce zřejmě postavil na roveň dvě zcela odlišné dávky, a to výsluhový příspěvek a důchod za výsluhu let. Důchod za výsluhu let byl v minulosti poskytován podle zákona č. 100/1998 Sb., o sociálním zabezpečení a podle § 89 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, byl od 1. 1. 1996 důchod za výsluhu považován za částečný invalidní důchod. Podle zákona o důchodovém pojištění se v současné době poskytují tyto důchody: starobní, invalidní, vdovský, vdovecký a sirotčí. Výsluhový příspěvek nikdy nebyl dávkou důchodového pojištění a není, ani nemůže být důchodem. Výsluhový příspěvek, dříve příspěvek za službu, byl peněžitou

dávku podle oddílu VIII. Zákona č. 76/1959 Sb., o některých služebních poměrech vojáků, a podle zákona o vojácích z povolání je od 1. 12. 1999 výsluhovou náležitostí. Ohledně požadavku, aby byla věc posuzována jako věc důchodového pojištění žalovaný poukázal na rozsudek NSS ze dne 29. 4. 2010, č. j. 3 Ads 121/2009-116.

14. Závěrem žalovaný upozornil na předchozí žalobcovu žalobu podanou v roce 2015 v obdobné věci, kterou Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 11. 2017, č. j. 9 Ad 24/2015-73, zamítl. Také kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze byla NSS rozsudkem ze dne 7. 3. 2018, č. j. 6 Ads 32/2018-29, zamítnuta. Žalovaný poznamenal, že argumentace žalobce byla ve zmiňovaném řízení shodná s argumentací obsaženou v projednávané žalobě, žalobcovy námitky byly Městským soudem a NSS projednány a žalovaný s argumentací obou soudů bez výhrad souhlasil.
15. Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem

16. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Žalobce přednesl doslovně celou žalobu, znovu poukázal na důvody pro osvobození od soudního poplatku, znovu tvrdil místní nepřislušnost Městského soudu v Praze, a podrobně a obsáhle znovu uváděl argumentaci, pro kterou nesouhlasí s žalobou napadeným rozhodnutím. Zástupce žalovaného uváděl obdobně v odůvodnění svého rozhodnutí a dosavadních stanoviscích. Soud neprovedl důkazy navržené žalobcem, neboť dospěl k závěru, že lze rozhodnout na základě správního spisu, provádění důkazů proto shledal nadbytečným. Návrh na přerušování řízení a předložení věci Ústavnímu soudu ke zrušení § 137 zákona o vojácích z povolání soud zamítl, neboť rozpor ustanovení § 137 zákona o vojácích z povolání s ústavním pořádkem, namítanými ustanoveními Listiny a nařízení č. 883/2004 neshledal.
17. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 věta první s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Podstatou sporu je posouzení, zda je výsluhový příspěvek důchodovou dávkou a zda jeho zvýšení žalobci v rozhodném období o 1,75 % a nikoli o 3,5%, jak tomu bylo u důchodů podle nařízení vlády 343/2017 Sb., je v rozporu se zákonem, či nikoli.
19. Soud při posouzení vyšel z následující právní úpravy:
20. Podle § 132 odst. 1 zákona o vojácích z povolání v rozhodném znění voják, jehož služební poměr zanikl podle § 18 písm. a), h) a i) nebo podle § 19 odst. 1 písm. a), b), c), e) a g) až l) a o), má nárok na výsluhový příspěvek, jestliže jeho služební poměr trval alespoň po dobu 15 let.
21. Podle § 137 téhož zákona se výsluhový příspěvek zvyšuje stejným způsobem a ve stejných termínech jako procentní výměra důchodů z důchodového pojištění podle zvláštních předpisů o zvyšování důchodů (poznámka č. 40 pod čarou odkazuje na § 67 zákona o důchodovém pojištění), přičemž zvýšení výsluhového příspěvku činí polovinu procentního zvýšení důchodů z důchodového pojištění.
22. Podle § 4 odst. 1 písm. b) nařízení vlády 343/2017 Sb. důchody starobní, invalidní, vdovské, vdovecké a sirotčí přiznané před 1. lednem 2018 se zvyšují od splátky důchodu

splatné po 31. prosinci 2017 tak, že procentní výměra důchodu se zvyšuje o 3,5 % procentní výměry důchodu, která náleží ke dni, od něhož se procentní výměra zvyšuje.

23. Soud předně uvádí, že žalobcem nastíněná problematika je řešena již ustálenou judikaturou správních soudů a to i Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“). Sám žalobce se u zdejšího soudu v minulosti domáhal posouzení obdobných žalobních námitek za období od 1. 1. 2015 ve věci sp. zn. 9 Ad 24/2015, v níž byla jeho žaloba zamítnuta rozsudkem ze dne 24. 11. 2017, č. j. 9 Ad 24/2015-73, přičemž kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku byla zamítnuta rozsudkem NSS ze dne 7. 3. 2018, č. j. 6 Ads 32/2018-29 (dále též „potvrzující rozsudek NSS“), jímž kasační soud právnímu posouzení Městského soudu v Praze plně přisvědčil. Také v nyní projednávané věci mohl žalobce seznat neopodstatněnost svého názoru v tom, že výsluhový příspěvek je důchodovou dávkou, a to z rozsudku NSS (ze dne 12. 12. 2018, č. j. 8 As 251/2018-45) o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem (ze dne 21. 8. 2018, č. j. 15 Ad 5/2018-14) o postoupení věci Městskému soudu v Praze, jakož i z usnesení NSS (ze dne 26. 6. 2019, č. j. Nad 104/2019-54) o námitce nepřislušnosti senátu Městského soudu v Praze a návrhu žalobce na přikázání věci zpět Krajskému soudu v Ústí nad Labem, kterým NSS návrh zamítl. Naposledy byl žalobce upozorněn na judikaturu správních soudů v obdobných věcech při ústním jednání dne 29. 1. 2020, na žalobě však setrval. Otázku místní příslušnosti zdejšího soudu k projednání žaloby žalobce soud shora uvedenými rozhodnutími NSS považuje za vyřešenou. Stejně nahlíží i na otázku zaplacení soudního poplatku za žalobu, která byla v obdobné věci žalobce řešena NSS již v bodě 17 shora zmíněného potvrzujícího rozsudku a ve výzvě NSS k zaplacení soudního poplatku ze dne 5. 2. 2018, č. j. 6 Ads 32/2018-13. Soud má za zjevné, že žalobce je ve své argumentaci k (ne)placení soudního poplatku za žalobu veden nesprávným právním názorem, že je výsluhový příspěvek dávkou důchodového pojištění. Tento jeho názor je vyvrácen dříve zmíněnými rozhodnutími NSS a další judikaturou tohoto soudu, jak bude uvedeno dále. Nadto žalobce na výzvu soudu soudní poplatek za žalobu v nyní projednávané věci uhradil.
24. K posouzení věci samé soud uvádí, že neshledal důvod odchýlit se od svých dříve zaujatých závěrů v obdobné věci žalobce a v souladu s nimi k meritu žaloby v nyní projednávané věci znovu poukazuje na to, že otázka charakteru výsluhového příspěvku byla již v minulosti vyřešena judikaturou správních soudů. K povaze výsluhového příspěvku se zcela jednoznačně vyjádřil NSS např. v rozsudku ze dne 29. 10. 2010, č. j. 3 Ads 121/2009 – 116, v němž konstatoval, že *„Výsluhový příspěvek však není dávkou důchodového pojištění (jak je podrobně osvětleno níže), ani není dávkou vyplácenou společně s důchodem ve smyslu uvedeného ustanovení (byť tomu tak při souběhu výsluhového příspěvku a důchodu fakticky může být). Toto ustanovení však "dávkami vyplácenými společně s důchody" rozumí takové dávky, které jsou vypláceny jako příspěvky či příplatky za účelem kompenzace historických křivd způsobených poživateli či jeho osobám blízkým, přičemž poznámka 1a) pod čarou odkazuje například na nařízení vlády č. 622/2004 Sb., o poskytování příplatku k důchodu ke zmírnění některých křivd způsobených komunistickým režimem v oblasti sociální, zákon č. 357/2005 Sb., o ocenění účastníků národního boje za vznik a osvobození Československa a některých pozůstalých po nich, o zvláštním příspěvku k důchodu některým osobám, o jednorázové peněžní částce některým účastníkům národního boje za osvobození v letech 1939 až 1945 a o změně některých zákonů. Na první pohled je zřejmé, že výsluhový příspěvek není dávkou, která by splňovala uvedená kritéria ustanovení § 7 odst. 3 s. ř. s., tedy dávkou důchodového pojištění či dávkou vyplácenou společně s důchody (viz k charakteru těchto dávek a jejich vztahu k*

důchodům rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 6 Ads 73/2006 - 82, přístupný na www.nssoud.cz). Výsluhový příspěvek (resp. podle staré právní úpravy zákona č. 186/1992 Sb. i příspěvek za službu) se vždy podřazoval pod věci služebního poměru“.

25. *V témže rozsudku Nejvyšší správní soud k povaze výsluhového příspěvku dále uvedl, že „je třeba vycházet z charakteru výsluhového příspěvku (resp. podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2006 příspěvek za službu). Jedná se o zvláštní dávku poskytovanou jako určitou kompenzaci náročnosti výkonu služby po uplynutí stanoveného počtu let ve služebním poměru. Proto je také tato dávka upravena přímo zákonem o služebním poměru, nikoliv zákonem o důchodovém pojištění. Svou povahou se jedná o výsluhový nárok závislý pouze na odsloužených letech bývalého příslušníka u ozbrojených sborů, nikoliv o dávku určenou k finančnímu pokrytí některé ze sociálních situací (rizik), k němuž jsou určeny dávky důchodového pojištění (stáří, invalidita, ztráta živitele apod.)“. Jak uvedl Ústavní soud v nálezu Pl. ÚS 17/96, přístupný na <http://nalus.usoud.cz>, (který se ovšem vztahoval na jinou právní úpravu obdobného výsluhového nároku příslušníků ozbrojených sil), „...obtíže hledání nového zaměstnání zmírňuje právě výsluhový příspěvek, na který by stěžovatel měl stálý nárok v každém jiném zaměstnání, s výjimkou služebního poměru. Výsluhový příspěvek nelze chápat jako součást odměny za práci, nýbrž podle stanoviska ministra práce a sociálních věcí, s nímž se Ústavní soud ztotožnil, jako samostatný příjem, který nebyl součástí tzv. služebního příjmu a není ani součástí platu příslušníků ozbrojených sil. Jde o zvláštní kategorii peněžního příjmu, odůvodněnou do určité míry sociálními důvody“. Proto nelze souhlasit se stěžovatelem v tom, že se jedná o důchodovou dávku, na jejíž přiznání by se vztahovaly obecné předpisy o důchodovém pojištění (zejména zákon č. 155/1995 Sb. a zákon č. 582/1991 Sb.). Služební zákon odkazuje na předpisy důchodového pojištění pouze podpůrně v otázce valorizace a souběhu výsluhového příspěvku s důchodem (§ 159 a § 160 tohoto zákona), z čehož však nelze dovodit ničeho o právním charakteru a účelu této dávky.*
26. *Také z potvrzujícího rozsudku NSS plyne, že výsluhový příspěvek vyplácený podle § 132 a násl. zákona o vojácích z povolání není dávkou důchodového pojištění. Skutečnost, že při rozhodování o nároku na tuto dávku a na její výplatu postupuje žalovaný podle zákona 582/1991 Sb. na tom nemůže nic změnit, neboť hmotněprávní posouzení věci se nemůže odvíjet od procesních předpisů, podle nichž příslušný orgán veřejné správy postupuje (bod 16). Ve stejném rozsudku neshledal kasační soud opodstatněnou ani námitku, že poloviční valorizace výsluhového příspěvku oproti důchodům je diskriminační, kdy uvedl, že tato námitka byla žalobcem uplatněna na základě nesprávného přesvědčení, že výsluhový příspěvek má povahu důchodu. Přičemž platí, že se sice jedná o sociální dávku, která je společně s odchodným součástí systému dávek souvisejících s ukončením služebního poměru, nicméně nespadá do rozsahu čl. 30 Listiny. K tomu odkázal na příslušnou judikaturu NSS a ÚS. Uvedl, že pravidla přiznávání a výpočet výsluhového příspěvku jsou zcela v dispozici zákonodárce. Pokud se zákonodárce rozhodl valorizovat výsluhový příspěvek v menším poměru než důchody, jedná se o jeho svrchované a legitimní rozhodnutí, jímž v žádném případě nedošlo k porušení práva žalobce na rovné zacházení, neboť výsluhový příspěvek je zcela odlišnou dávkou od důchodu a jeho navázání na zvyšování důchodů lze považovat spíše za technické opatření. Z tohoto důvodu NSS ani neshledal důvodným obracet se na Ústavní soud s návrhem na zrušení § 137 zákon o vojácích z povolání, jak žalobce NSS navrhoval (bod 18) a přisvědčil postupu Městského soudu v Praze, který objasnil, proč tak sám neučinil (bod 20). Dále NSS konstatoval, že výsluhový příspěvek vyplácený podle zákona o vojácích z povolání nespadá do věcné*

působnosti nařízení č. 883/2004, které tak nelze v této věci aplikovat. K tomu poukázal na judikaturu Městského soudu v Praze a NSS (bod 19).

27. Z citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu, které lze plně vztáhnout i na nyní projednávanou věc, je naprosto zřejmá neopodstatněnost žalobcových námitek, že výsluhový příspěvek je důchodem, resp. dávkou důchodového pojištění, že správní orgány nezohlednily žalobcem namítaná ustanovení různých právních předpisů, jakož i čl. 6, 14 a 17 Úmluvy a bodu 5 Nařízení 883/2004 Sb., konečně i poukaz žalobce na základní výměru výsluhového příspěvku a tvrzení, že je podle zákona č. 160/1995 Sb., výsluhový příspěvek považován za invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně. Proto neobstojí ani námitka žalobce o nesprávné aplikaci nařízení vlády 343/2017 Sb. a diskriminaci příslušníků ozbrojených sil tím, že správní orgán zvýšil výsluhový příspěvek o 1,75 % a nikoli o 3,5 %, jak tomu bylo u dávek důchodového pojištění. Jak již bylo shora uvedeno, výsluhový příspěvek není dávkou důchodového pojištění. Mechanismus jeho navyšování je speciálně upraven zákonem o vojácích z povolání, konkrétně v § 137 tohoto zákona, podle kterého se výsluhový příspěvek navyšuje toliko o polovinu procentního zvýšení důchodů z důchodového pojištění. Správní orgány obou stupňů tedy postupovaly v souladu se zákonem, jestliže v rozhodném období zvýšily žalobci výsluhový příspěvek o 1,75 %.
28. Žalobcem tvrzené nezohlednění různých právních ustanovení různých právních předpisů správními orgány bylo vyvráceno zodpovězením základní otázky povahy výsluhového příspěvku. Vzhledem k nedůvodnosti klíčových námitek žalobce, jež se týkají charakteru výsluhového příspěvku, nelze rovněž dospět k jinému závěru, než, že k žádnému porušení jeho základních práv v projednávané věci nedošlo.
29. K žalobcem namítanému porušení právních předpisů Evropské unie, konkrétně Nařízení č. 883/2004, soud konstatuje, že žalobce ničím nedoložil, ba ani netvrdil, že by byl osobou migrující mezi členskými státy EU. Nejvyšší správní soud ve shora zmíněném rozsudku ze dne 29. 10. 2010, č. j. 3 Ads 121/2009 – 116, mj. uvedl, že *„Dalším důvodem dokreslujícím zjevnou nesprávnost tohoto argumentu stěžovatele je i skutečnost, že stěžovatel netvrdil a ani ze správního spisu to není zřejmé, že by byl osobou migrující mezi členskými státy EU. Pak tedy stěžovatel logicky nespadal ani do osobního rozsahu platného a účinného Nařízení Rady č. 1408/71 (EHS) a právní úpravy koordinace systémů sociálního zabezpečení jako takové. Námitky týkající se porušení základních zásad těchto citovaných pramenů sekundárního práva EU tedy není důvodná“*. Soud k tomu dodává, že Nařízení č. 883/2004 na výsluhový příspěvek vůbec nedopadá, neboť se nejedná o dávku sociálního zabezpečení spadající do věcné oblasti působnosti této normy. Ani uvedené Nařízení nemůže založit „důchodový“ charakter výsluhového příspěvku – jak již bylo opakovaně uvedeno shora, o žádný důchod se ve skutečnosti nejedná.
30. Posledně zmíněné poukazy žalobce na základní výměru příspěvku a zákon č. 160/1995 Sb. byly žalobcem uplatněny bez bližší argumentace, soud proto ve vztahu k nim přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí pouze obecně, přičemž s ohledem na zákonnost závěrů žalovaného o povaze výsluhového příspěvku, nezákonnost rozhodnutí žalovaného a jemu předcházejícího řízení neshledal.
31. K otázce užití rozsudku ESLP ve věci Anton Bucheň proti ČR soud plně přisvědčuje stanovisku žalovaného, neboť v této věci hodnotil ESLP nestejně postavení propuštěných vojáků a uzavřel, že úsilí při hledání zaměstnání není důvodem k ospravedlnění rozdílů mezi osobami nacházejícími se v obdobných situacích, to však není případ žalobce.

32. S ohledem na předně uvedené judikatorní závěry soud rovněž odmítá žalobní tvrzení o tom, že soudy dosud nevyložily povahu řízení ve věcech důchodového pojištění ve vztahu k příslušníkům ozbrojených sil.
33. Pro úplnost soud uvádí, že neshledal pochybení správního orgánu v tom, že součástí spisového materiálu nebyl osobní spis žalobce. Je tomu tak proto, že mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce je bývalým vojákem z povolání. Z obsahu spisového materiálu je současně zjevné, že rozhodující správní orgán měl k dispozici všechny rozhodné skutečnosti, potřebné pro posouzení věci samé.
34. S ohledem na četnost žalobních námitek se soud při jejich vypořádání řídil nálezem Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, podle něhož *není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*
35. Na základě shora uvedených skutečností soud nedůvodnou žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 29. ledna 2020

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu